

Здавалося, маленьку нірку їжаків хтось перевернув догори дригом. Та ще й добряче труснув нею: з усіх закапелків і щілин повилітали найрізноманітніші речі. А подекуди навіть дрібні клубочки пилу, що причаїлися в плетиві павутин.

І тепер у нірці стояв такий гамір! Усі їжаки – зазвичай виважені й статечні тато, мама, а також трійко їхніх галасливих діток – метушилися й намагалися довести помешкання до ладу. Діти про щось сперечалися, тато багатозначно покахикував, а мама час від часу голосно давала вказівки, що робити далі.

А роботи було багато. Перебрати одяг у шафах, залатати дірки, скласти до окремого пакунка гарні й охайні речі, які вже давно ніхто не носив, – такий пакунок, доладований ще книжками та ласощами, тато згодом відносив на доброчинний лісовий ярмарок. Потім треба було вимести пилюку з усіх закутків, випуцувати жорсткою щіткою і вологою ганчіркою старі меблі

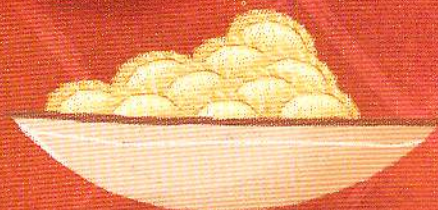
й дерев'яну підлогу, витерти рамки на картинах, розкласти-розвішати все на свої місця, викинути сміття, а тоді вже братися до прикрашання оселі сосновими гілочками, мереживними стрічками, вінками й маленькими червоно-бежевими сердечками, які мама пошила напередодні Різдва.

Бо родина їжаків так ретельно й старанно готувалася саме до Різдва. Тато казав, що то дуже світле свято – свято надії. І з такої нагоди можна трохи недоспати взимку, зате підготувати подарунки – не лише найближчим і не лише тим, у кого такої холодної пори випав день народження, а всім, навіть незнайомим тваринам.

Тому цього дня родина їжаків не їздила в гості й не запрошувала до себе родичів. Натомість мама, тато й діти кликали на гостину незнайомців, які потребували затишку й тепла. Мамин різдвяний обід був особливо смачним, ситним та щедрим. Скільки всього вона готувала! І кутю – солодку пшеничну кашу з медом, горішками, родзинками й маком. І пампушки з часником, і млинці з кленовим сиропом, і запечену річкову рибку, і вареники з капустою, і калиновий чай, і пиріжки з чорничним повидлом, і печені яблука, і узвар, і навіть великий-превеликий та запашний різдвяний пиріг. Він був головною окрасою

• Pizdlo z ústřední kámen

різдвяного столу – пані Їжачиха добре зналася на святочній випічці.

Але до святкового обіду ще далеко. Спершу треба впоратися з безладом у нірці і перетворити її на затишну і врочисто вбрану оселю.

Тож їжаче сімейство вправно розгрібало гори речей, не покладаючи лапок, – у домі щомиті ставало все просторіше й світліше.

– Ще зовсім трішки, і ми закінчимо! – радісно сповістив найстарший синочок, Форко, який страшенно не любив копирсатися в одязі, зате тішився нагоді попрацювати щіткою.

Міла, середульше їжачатко, тим часом приміряла на себе літню сукенку і мамину смугасту шаль. А найменший, Тосик, знайшов іграшкову бричку й завзято торохкотів нею по підлозі. Мама зібралася осмикнути молодших дітей і знову долучити їх до спільної справи, аж тут у двері хтось несміливо постукав.

– Мені не причулося? Хтось стукає? Чи то ти, Тосику? – їжачиха суворо глипнула на малого, але він, вловивши мамине невдоволення, вчасно поставив бричку на полицю.

Мама поквапилася до дверей, однією рукою поправляючи хустку, а іншою – фартух.

